

fordring. Dette vil medføre, at de øvrige fordringshaveres dækning vil blive væsentligt forringet. Rådet finder, at en sådan løsning ikke er rimelig over for de øvrige fordringshavere.

Rådet har endvidere lagt vægt på, at en fordringshaver med en sådan regel i praksis ville have mulighed for selv at bestemme, hvilken dækning sagsomkostningerne skulle have. Ved først at anlægge sag om kravet, efter at der er indledt sag om gældssanering for skyldneren, ville fordringshaveren således kunne opnå fuld dækning af de sagsomkostninger, som skyldneren eventuelt vil skulle betale i anledning af retssagen.

Konkursrådet finder på denne baggrund, at sagsomkostninger, som pålægges skyldneren, hvis den pågældende taber en sag om en bestridt fordring, i stedet bør behandles som en del af hovedfordringen i skyldnerens gældssanerings sag. Det betyder, at fordringshaveren alene modtager dividende af de tilkendte sagsomkostninger.

Konkursrådet er opmærksom på, at pålagte sagsomkostninger i civile sager anses for stiftet ved foretagelsen af de relevante processuelle skridt, og at forslaget derfor fraviger det sædvanlige udgangspunkt. Rådet har dog fundet, at en sådan fravigelse konkret er velbegrunderet for at varetage de hensyn, som reglerne om gældssanering varetager, herunder at gældssaneringen medfører en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

Rådet har også lagt vægt på, at fordringshaveren i forhold til gældende ret i praksis i økonomisk henseende næppe bliver stillet væsentlig anderledes, end hvis sagsomkostningerne kunne gøres gældende med deres fulde beløb, idet skyldneren i hovedreglen i hvert fald en vis tid efter gældssaneringskendelsen vil være ude af stand til at betale de pålagte sagsomkostninger fuldt ud.

Omkostninger, som tilkendes skyldneren i anledning af, at skyldneren vinder sagen, bør efter Konkursrådets opfattelse ikke indgå i gældssanerings sagen, da de må antages at modsvare en afholdt udgift. Fordringshaverne i skyldnerens gældssanerings sag bør således ikke have del i omkostningsbeløb, som tilkendes skyldneren.

Konkursrådet har endvidere overvejet, om der er behov for særlige regler om, at den fordringshaver, hvis krav bestrides, skal kunne pålægges at sende *documentation* for at have anlagt en retssag inden for fristen på tre måneder for at hindre præklusion.

Det vil efter Konkursrådets opfattelse formentlig i praksis være hovedreglen, at en gældssanerings sag først er afsluttet på det tidspunkt, hvor fristen på tre

måneder er udløbet, og det vil i praksis være naturligt, at fordringshaveren – for at undgå at miste retten til at få dækket sin fordring – meddeler skifteretten, når der er anlagt sag. Da skyldneren endvidere må antages at være bekendt med, om der er anlagt en sag mod den pågældende, finder Konkursrådet ikke, at der er et tilstrækkeligt grundlag for at foreslå særlige regler om, at fordringshaveren skal forsyne skifteretten med dokumentation for, at der rettidigt er anlagt sag.

Skyldneren vil således i almindelighed ikke have nogen økonomisk interesse i at fortie oplysning om et sagsanlæg, da dette alene vil indebære en ændret fordeling mellem fordringshaverne. Ved at fortie en sådan oplysning risikerer skyldneren derimod, at skifteretten nægter gældssanering efter konkurslovens § 212, stk. 1, nr. 2, hvorefter skifteretten kan nægte gældssanering, hvis skyldneren ikke loyalt medvirker ved sagens oplysning, eller eventuelt at skifteretten efterfølgende på begæring fra fordringshaveren ophæver kendelsen om gældssanering i medfør af konkurslovens § 229, stk. 1, nr. 1, hvorefter en kendelse om gældssanering på begæring af en fordringshaver kan ophæves af skifteretten, hvis det oplyses, at skyldneren under gældssanerings sagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold.

4.6.2.3. Konkursrådet finder endvidere, at der bør indføres en regel om, at en *betinget fordring* prækluderes, hvis den ikke bliver aktualiseret inden et nærmere fastsat tidspunkt. En betinget fordring vil f.eks. være en ikke-aktualiseret kautionsforpligtelse.

Rådet finder det væsentligt, at en gældssanering medfører en varig løsning af skyldnerens økonomiske problemer, således at skyldneren ved udløbet af afdragsperioden ikke mødes med krav, som er stiftet inden det relevante skæringstidspunkt.

Konkursrådet anfører, at et regelsæt herom kan indrettes således, at retten til dækning af den betingede fordring bortfalder på det tidspunkt, hvor skyldneren meddeles gældssanering, medmindre betingelsen er indtrådt på dette tidspunkt. Alternativt kan en regel udformes således, at retten til dækning bortfalder, hvis betingelsen ikke er indtrådt ved udløbet af skyldnerens afdragsperiode.

Det er rådets opfattelse, at en præklusionsregel mest hensigtsmæssigt bør udformes således, at retten til dækning af den betingede fordring bortfalder, når gældssanerings sagen er sluttet med afgørelse om gældssanering, jf. § 218, stk. 1, såfremt betingelsen ikke er indtrådt på det tidspunkt, hvor der afsiges kendelse om gældssanering. Herved lettes arbejdet med behandlingen af den betingede fordring mest muligt for skifterettens medhjælper og skyldner, idet skyld-